



KALANDOZÁS A HORGÁSZAT VILÁGÁBAN 32 OLDALON VIDEO MELLÉKLETEKKEL

2026. XII. Évfolyam/január

HorgászKalandok

AZ INGYENES HORGÁSZMAGAZIN

**ERDÉLYI
PADUCOK**

6. oldal

**NAGY HAL
A HORGON**

20. oldal

**VÁJTFÜLŰ
HARCSÁK**

24. oldal



 **dutzjürgen**

**KLIKK
IDE!**

dsmil.hu



HALBAN GAZDAG ÚJ ÉVET KÍVÁNUNK!



TALÁLKOZZUNK
FEGYVER, HORGÁSZAT, VADÁSZAT KIÁLLÍTÁSUNKON!



FeHoVa

32. Fegyver, Horgászat, Vadászat
Nemzetközi Kiállítás

2026. február 5–8.

Ősi ösztön, új kaland.

Széles kiállítói kínálat, bemutatók, csali és etetőanyag tesztek, termékverseny, közönségtalálkozók horgász világbajnokokkal, halételkóstoltatás és számos újdonság várja a látogatókat.

Belépőjegyek a 2026. évi kiállításra a 2025. évi árakon!

Kedvezményes jegyvásárlási lehetőségek decembertől a kiállítás honlapján és a HUNGEXPO applikációban.

Díjmentes látogatói parkolás a HUNGEXPO belső parkolójában.

Bővebb információ:

 fehova.hu

 facebook.com/fehova/



Partnereink:





Megjelenik havonta
digitális formában



Felelős Kiadó:
László Attila

Hirdetésfelvétel:

Tel: 06-70/208-5885

akadvahorogra@gmail.com

Meg nem rendelt kéziratot nem
őrzünk meg és nem küldünk vissza!

A fizetett hirdetések tartalmáért
a szerkesztőség nem vállal fe-
lelősséget! A kiadványban meg-
jelent írások elsősorban a szerzők,
de nem feltétlenül a szerkesztőség
véleményét tükrözik.

A cikkeket, fotókat szerzői jog védi,
azok másolása, másodközlése csak
a Kiadó írásbeli engedélyével le-
hetséges! HorgászKalandok © mind-
en jog fenntartva!



Ultra lassú téli pergetés
4. oldal



Bojlis méretek
12. oldal



Folyóvízi pisztrángok
14. oldal



Önök kérdezték
28. oldal

Ultra lassú téli – amikor a türe nem a lendület

A téli pergetés sokak fejében még mindig a „ha nincs kapás, menjünk haza” műfaj. Pedig ilyenkor a hal nem eltűnik, csak megváltozik a viselkedése. Lent marad, lelassul, kívár. A ragadozó télen nem versenyezni akar, hanem spórolni az energiával. És pontosan ezért lehet a hideg víz az egyik legizgalmasabb időszak annak, aki hajlandó alkalmazkodni.

A legtöbb téli kudarc nem helyválasztási hiba, hanem tempóhiba. Túl gyors vezetés, túl sok mozdulat, túl sok „csinálás”. Pedig ilyenkor épp az ellenkezője működik: az a csali fog halat, amelyik nem menekül, nem kapkod, csak ott van. Elérhetően. Idegesítően könynyen.

LASSÍTS, DE TÉNYLEG

Az ultra lassú jiggelés nem látványos, viszont könyörtelenül hatékony. A csalit nem centikkel, hanem milliméterekkel emeled, majd hagyod visszasüllyedni, néha hosszú másodpercekig. A cél nem az akció, hanem az idő: minél tovább legyen a csali a célhal előtt. Télen a kapás sokszor nem ütés, hanem egy finom súlynövekedés. Ha ilyenkor nem figyelsz, már le is maradtál róla.

A micro-twitching ugyanezt a gondolkodást viszi tovább. Apró pöccintések, majd hosszú szünetek. Nem kettő-három másodperc, hanem akár tíz is. A lebegő csali ilyenkor olyan, mint egy ledermedt prédahal, amely már nem akar elmenekülni. Sok ragadozó követi, figyel, majd csak akkor dönt, amikor a csali még mindig ott van előtte.

A bottom crawling a fenéken történő „mászás”. Nem húzás, nem rángatás, inkább csúsztatás. A csali felkavarja az aljzatot, majd megáll. Ezek a pillanatok aranyat érnek, mert a hal gyakran pont a mozdulatlanságra reagál.

És ott van a legnehezebb technika: a dead sticking. Amikor tényleg nem csinálsz semmit. Le-



pergetés elem fog halat,



teszed a csalit, és hagyod. Néha fél percig, néha percekig. A téli nagy halak egy része nem üldöz, hanem felszippant. Sok horgász csak akkor veszi észre a kapást, amikor újra felveszi a botot – és már rajta van a hal.

SZÍNEK TÉLEN: NEM ÍZLÉS, HANEM KONTRASZT

A hideg víz gyakran tisztább, a fény alacsonyabb szögben érkezik, a mélységgel pedig a színek gyorsan elveszítik valódi árnyalatukat. Ilyenkor nem az számít, hogy „szép-e” a csali, hanem hogy kirajzolódik-e.

A fehér télen igazi alapfegyver: világos marad mélyen és gyenge fényben is. A fekete meglepően hatékony, mert erős sziluettet ad szürkületben vagy za-

varosabb vízben. A barnás-zölde, motorolaj jellegű árnyalatok pedig azért működnek jól, mert egyszerre természetesek és mégis észrevehetőek – különösen lassú vezetésnél.

A legfontosabb szabály: ha nincs kapás, ne gyorsíts, hanem lassíts tovább. Ha így sem jön, ne új helyet keress először, hanem más kontrasztot. Télen sokszor egy apró változtatás – tempóban vagy színben – dönt a siker és a nullázás között.

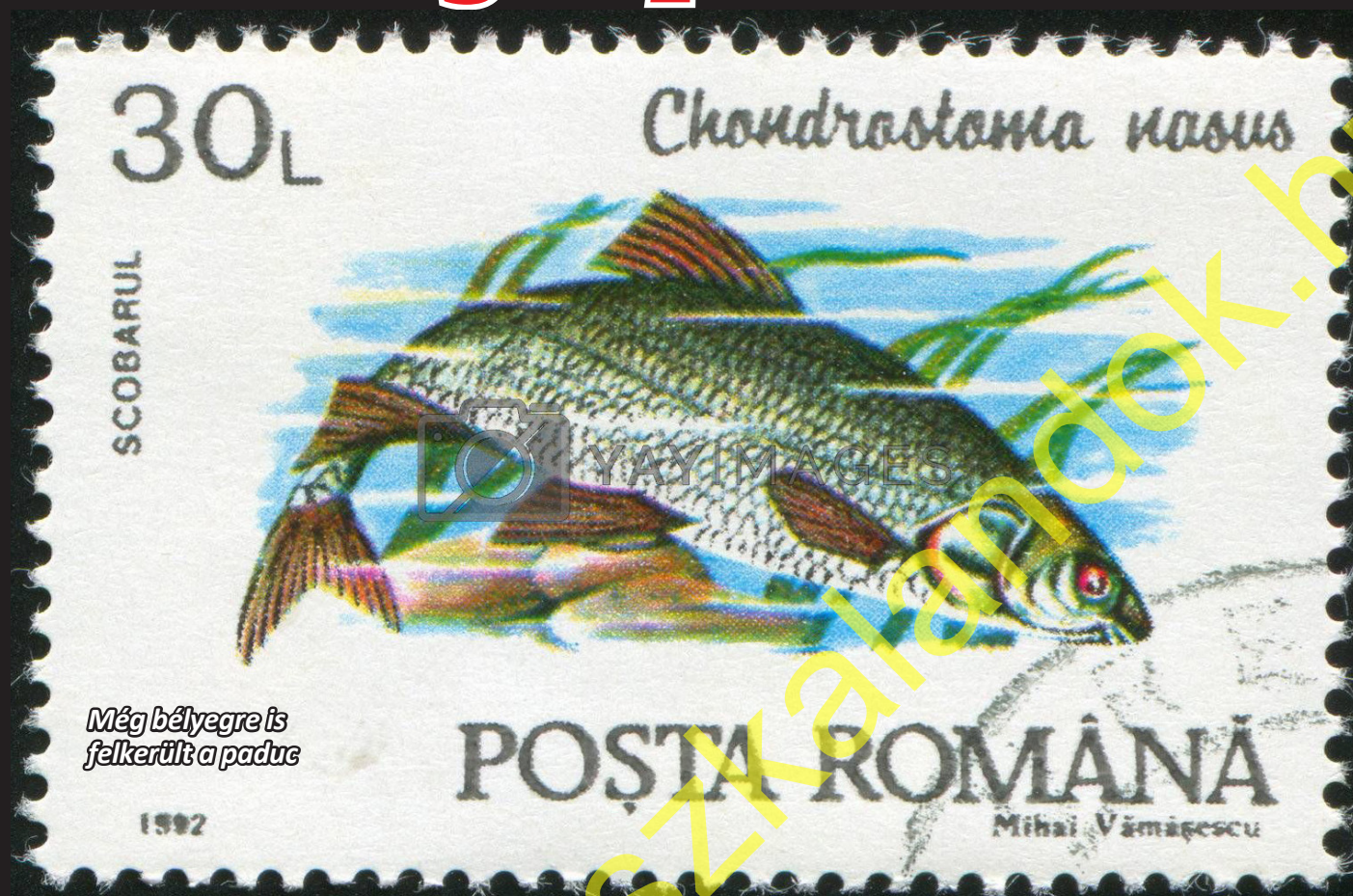
A téli pergetés nem a kapás-számról szól, hanem a minőségről. Kevesebb dobás, több figyelem, több gondolkodás. Cserébe viszont olyan halakat adhat, amelyeket máskor nem.

...És van még egy tényező, amit a téli pergetésnél sokan alábecsülnek: a mentális állapot. Hidegben, rövid nappalok mellett könnyű türelmetlenné válni, pedig a siker gyakran azon múlik, hogy képes vagy-e végig ugyanazzal a fókuszált figyelemmel horgászni. Télen minden kapás tanítás. Megmutatja, hol áll a hal, milyen mélységben, milyen tempóra reagál. Egyetlen hal több információt adhat, mint nyáron tíz.

A téli pergetés ezért nemcsak technika, hanem szemléletváltás is. Nem „kergeted” a halat, hanem hagyod, hogy ő döntsön. Ha ezt elfogadod, a hideg víz nem akadály lesz, hanem előny. Kevesebb zavaró tényező, kevesebb horgász, tisztább jelek – és sokszor a szezon legemlékezetesebb fogásai.

Ha szeretnél ehhez a stílushoz való műcsalik közül válogatni, érdemes megnézni a kínálatot itt: <https://www.damil.hu/mucsali>

Erdélyi paducok



Paduc. Öt betűs szó, amely a nem-horgásznak semmit sem mond – legfeljebb annyit, hogy egy hal. A régi, a két világháború közti horgász folyóiratok, horgászkönyvek – nálunk kevés ilyen jelent meg akkor – alig említik a paducot. „Nem horogra való”, mondták gyerekkoromban a kolozsvári elismert „horgász-szakik”, akik a Kis- és Nagy-Szamos, Körösök, Maros és a közeli Aranyos minden halát, e folyók minden szakaszát ismerték. A marosvásárhelyiek is lenézték – akkor – a paducot: ők a horgászat magasiskoláját járták akkor is. Harcsáztak, az Erdélyi Mezőség csodás tavaiban pontyoztak, csukáztak s az elit, az csak is pérezett, pisztrángozott. A műlegyeket csakis maguk kötötték. Paducot fogni, akkor ki gondolt volna erre a halra. Lenézték a halat is, a horgászt is, aki paducfogással mert volna dicsekedni.

Az említett városok akkori horgásza messzi folyókra is elutaztak vonattal, netán motorkerékpárral, hogy „igazi nemes halat”, márnát, nagy domolykót, harcsát s pisztrángféléket fogjanak. Paduc? Ugyan, ne viccelj – legyintettek akkor – az nem hal, ne is beszéljünk róla! A paduc maradt az erdélyi folyóvízpartok szegényebb horgászainak hala, főleg a falun élőké. A városi horgászokkal ellentétben másképp nyilatkozott e fajról a magyar, vagy a helybéli román paraszt. Mondjuk a Maros

felső szakaszán, Déda, Bisztra, Maroshévíz környékén. Ő nagyra értékelte húsát – amelyet szálkáinak sokasága okán sok horgászfeleség szid –, tudta is pontosan ívásának idejét. Az említett Maros-szakaszon, a beléje ömlő, bővizű patakok torkolatánál, árpyilis végén volt a gyülekezés. A patakok alsó szakaszán – a távolkeleti és kanadai lazac-vonuláshoz hasonló – halgyülekezetet jól ismerték az ottani parasztok: fogták is a paducot veszőkosárral, szinte kimerítve azt a vízből. Szinte rájuk léphettél a pataokban, annyira el voltak foglalva nászparádéjukkal. „Fürodtek”, a vízfolyással szemben szinte mozdulatlanul „álltak” kezes báránként, fejükön a jellegzetes grízszerű nászdúdorokkal. Fenséges látvány! Évenkénti, április végi nászgyülekezetük résztvevőit ritkították a falusiak, de maradt is belőlük bőven, hiszen szaporulatuk mindig fedezte a vámot.

A PADUC TÉRHÓDÍTÁSA

Tempora mutandur – mondták a régi rómaiak – változnak az idők! A horgászok mentalitása s a horgász-zsákmány is. Néha akaratunktól függetlenül is, a külső körülmények hatására. A második világháború utáni évtizedekben ennek voltunk tanúi a paduc esetében Erdély, Bánság s Partium nagyobb folyóin. Ezek felső szakaszain az erdők tarvágása következtében lezúduló nagyvizek tönkretették a sebes pisztráng és a pér ívőhelyeit s megszokott, évmilliók óta tartó életterét. Ebben a

már emlékként élő rönkfaúsztatás, a tutajozás is közrejátszott. Aztán jött az iparosítás: a gyárak megépültek, megfelelő vízderítő beruházás nélkül, s az egyre állandóbbá váló vízszennyeződést a pisztrángok, pérek nem bírták elviselni, egyes folyószakaszokról eltűntek. Helyüket átadták a megromlott vízviszonyokhoz könnyebben alkalmazkodó fajnak – ez törvény a természetben – a paducnak. A folyók dombvidéki szakaszán, s lennebb a síkvidéki folyókon is ez történt. A Kárpát-medencében, tőlünk keletre, a nagy folyók e szakaszán is előretört a régebben lenézett paduc, amely itt is jobban alkalmazkodott az egyre szennyezettebbé váló vízviszonyokhoz, a megváltozott környezethez. Így alakultak ki az erdélyi, bán-sági és partiumi nagyobb folyókon a tipikus paducos folyószakaszok, vagy ahogy a halbiológusok ezt elnevezték: a paduc-színtáj. Ez főleg az említett földrajzi tájegységek dombvidéki folyószakaszait foglalja magába, ahol a paduc a halállománynak néhol több mint a felét képezi. Ha ló nincs, számár is jó magyar népi mondás e vízszakaszok halállományára is vonatkozik: a nemes halak helyét elfoglalta az igénytelenebb, alkalmazkodóbb paduc s lett évek múltán igazi sporthal. Felfedeztük, felfedezték. Most már a városi horgászok is. Igaz nem pér-, vagy pisztrángszerű ínycsfalat, delikáteszt, de horgászaink és feleségeik azt csináltak a szálkás paducból: lassú tűzön, olajban főzik 2–3 órán át, szemes bors, babérlevél s egyebek hozzáadásával s ha kihűlt, befőtt üvegekbe rakják, tejébe olajat öntenek s hideg helyen hónapokig tárolják. Apróra vágott lila hagymával fogyasztják az olajos paducot. Így lett a paducból delikáteszt s állítom, jobb sok olajos halkonzervnél! Próbáljuk meg, elkészítési receptje könnyű.

Akarva-akaratlanul, a halpopuláció faji összetételének megváltozása okán a régebbi nemesebb halfajokról az egyre szaporodó fajra, a paducra tértek át horgá-



**Paduczó horgászok
Kolozsváron a Kis-Szamosban**

szaink a Kárpát-medence keleti folyóiban. Ma már ott normálisnak tűnik, hogy főleg tavasztól késő őszig – de a lefagyás elmaradása esetén még télen is – a horgásztábor jelentős része paducozik. Ennek voltam tanúja ez év januárjában s február végén is, amikor a „Kincses város” közepén, Kolozsváron, az azt átszelő Kis-Szamoson és Ady városában, Nagyváradon paduchorgászok raja fogta e halat a Sebes-Körösből. A városközpontban, alig húsz méterre az óratornyos városházától! Él-mény volt nézni a paducfogás mestereit „munka” közben. Nem csoda, ha már egyesek ezt mesteri szinten gyakorolják s versenyeken a váradiak gyakran rávernek még a náluk „okosabb” fővárosiakra is.

PADUCNÉZŐBEN...

Hol is vannak a szomszédban, Erdélyben, Bán-ságban s a hozzánk legközelebbi Partiumban (a Részekben) az említett paducos folyóvíz-szakaszok, a halbiológiában említett paduc-színtáj?

ERDÉLYBEN AZ OLTON: a Tusnádfürdő–Sepsiszentgyörgy folyószakasz. Itt menyhal, márna, de csuka és fejes domolykó is fogható. Ez utóbbit ott egyesek balinnak is nevezik.

A MAROSON: Maroshévíztől Marosvásárhelyig mindenütt található paduc, szép márnák társaságában. A legtipikusabb paducos a Gödemesterháza–Marosvécs közti Maros-szakasz. A Szalárd beömlésénél szép sátorozó helyek találhatók. A folyó e felső szakasza sziklás-fenyvesek közt folyik, keskeny hegyi mederben, mely mindenütt nagyszerű látvány, fotó-téma.

NAGY-KÜKÜLLŐ: Székelyudvarhelytől Nagyalambfalváig. A folyóba torkoló hegyi-vizek, főleg az Ívó, Sikaszó és a Varság pisztrángosok.

NAGY-SZAMOS: a Besztercenaszód–Bethlen–Dés szakasz. A Sajó torkolata harcsás rész, főleg a folyó Sajómagyaros–Sajóudvarhely közti szakaszán.



**Csak egészen apró, nagyon hegyes
horog akadhat be keskeny, amúgy
kemény, megszarusodott ajkaiba**

Szép, méretes paducok



BESZTERCE: Borgóprundtól a Sajóba ömlésig.

ARANYOS: Topánfalva–Várfalva, majd Aranyosgyérestől a Marosba ömlésig. A torkolat környékén márna, harcsa is fogható.

SEBES-KÖRÖS: Csúcsa–Nagyvárad közti szakasz. A Csúcsa–Rév–Barátos közti folyószakaszon társhalak a sebes pisztráng és a pér.

FEKETE-KÖRÖS: Belényesújlak–Tenke.

FEHÉR-KÖRÖS: Borossebes–Köröskisjenő, egészen a határig.

BÁNSÁGBAN A BÉGA: Temesrékás–Temesvár.

TEMES: a paducbőségéről híres Lugostól Temesvárig. Megjegyzendő, hogy Erdélyben, Bánságban és Partiumban sík- és dombvizekre, a paducos helyekre is, a megyeközpont városokban székelő vadász-horgász szövetségekben válthatunk horgászjegyet, hazai horgászjegy felmutatásával. Hegyi péres-pisztrángos vizekre napi, heti, vagy havijegy a víz bérlőjénél, a fiók-horgászegyesületekben, vagy a vidéki erdészeti hivatalokban válthatók.

Paducnézőben, Erdélyben, Bánságban, vagy Partiumban – ahol a lakosság vegyes anyanyelvű – gyakran egymás mellett horgászunk románokkal, németekkel. A paducot, amelyet vésettajkúnak is neveznek népiesen, a románok szkobérnak (scobar), a németek Nase-nak nevezik, s ha a Duna-deltába vetődnénk, ott az orosz-lipoven, vagy ukrán (hachol) halászok e halat podusznak hívják.

Ismertessük meg fiatal, vagy kezdő horgászainkkal e halat. A paduc a pontyfélék (Cyprinidae) családjába tartozó, békés természetű hal. Teste formás, megnyúlt, oldalról kissé lapos, „áramvonalas”, ami lehetővé teszi, hogy a sebes vízfolyásban is tartózkodjék. Testét szépen rendezett, jól rögzített pikkelyek borítják, rajta egyenes oldalvonallal. Háta sötét zöldes-fekete, oldalai ezüstösen szürkés, néha ezüstösen fehérek, pikkelyein gyakran apró sötét pettyek láthatók. Szemének szivárványhártyája aranyosan sárga, rajta piros folttal. Mell- és hasalatti úszói pirosasak, a többiek szürkés-fe-

keték. Farokúszója mélyen bevágott, fecske-farok-szerű. Hasürege fekete, innen a népies „feketebélű” elnevezése.

A PADUC ÉLETTERE

A bővizű, viszonylag gyorsfolyású víz, amelynek medrét kövek – nagyobb kavicsok, sódérzatonok borítják, a folyó fenekén nagyobb, rendszerint lapos kövek találhatók, ezen bukdácsol a víz, s mindig e kövek környékén található a paduc. Általában mederfenék közelben tartózkodik, rendszerint csapatokba verődve. Ívás előtt – ez Erdélyben április vége – május eleje – korosztályonként csoportosul s az ivarérettek, a már 3–4 évesek s az idősebbek a folyók mellékvizeibe vonulnak. Ott tartózkodnak, nászruhát öltve – fejükön apró, fehér szerelmi dudorok jelennek meg, amelyek ívás után eltűnnek – s a homokos, sekély részekben rakják le ikráikat. Az ikrák száma, testsúly-kilogrammonként 18–28 ezer, átmérőjük 1,8 mm, sárgásak, áttetszők. Ívás közben lassú tempóban, fűzészzerűen szóródnak szét az ikrák a homokos mederfenéken s azokat a közelben tartózkodó tejesek azonnal meg is termékenyítik. Az ikrák embrionális fejlődése, a vízhőmérséklet függvényeként 6–10 napig tart (14 C fokon 5–6 napig). Az ikrából kikelt paduc lárva alig 4 mm hosszú, az 4–5 napig a hasi tájon levő, tápanyagokat tartalmazó szikzacskóból táplálkozik. Aztán lassan kialakul az ivadék szája. Eleinte mikroszkopikus nagyságú növényi planktonnal, majd apró, zooplanktonnal táplálkozik. A 3–4 hetes ivadéknak már kezd megszarosodni alsóállású szája s ezzel már képes a folyómeder nagy, lapos köveiről levésni – innen a vésettajkú neve – lelegelni a zöld moszatot. Ha óvatlanul rálépünk egy ilyen kőre, ezen a moszaton csúszhat el a lábunk. A paduc legelő-orrának nyoma jól látható szabad szemmel is a köveken, hiszen a moszathibányos részek a paduc vésőszerű szájának, legelésének eredménye. A más halfajok által nem fogyasztott zöld moszatot a paduc jól hasznosítja, viszonylag gyorsan nő. Az egyéves 4, a kétéves 12, a hároméves 21, a négyéves 25, s az ötéves már akár 25–30 cm hosszú



Általában mederfenék közelben tartózkodik, rendszerint csapatokba verődve

is lehet. Átlagsúlyuk 500–600 gramm, de a Marosban, Oltban, Sajóban nem ritkák a 700–800 grammosak sem.

Valamikor a 60–70-es években, a paducot Erdélyben, a Maros, Szamos és Olt mentén mesterséges úton is szaporították. Az anyahalakat ívás idején dobóhálóval fogták ki, majd a lefejt ikrákat paduc-tejjel (spermium) termékenyítették meg. Azok a vízfolyáson elhelyezett keltetőládákba kerültek, majd onnan a kikelt lárvákat az illető folyók csendesebb folyására telepítették. Az eredmény a szaporodó paduc-populációban s a horgászfogásban is megmutatkozott. Sajnos, e halszaporítási, olcsó műveletről újabban megfeledkeztek, pedig a paduclárvára, zsenge ivadéokra nyugaton van kereslet.

A paductanya a folyók mélyebb, lassú folyású részein keresendő tavasszal, áprilisban. Értékes sporthal – nálunk sok helyen már alig található – úszós és fenekező módszerrel horgásszák. Igazi horgászatához

könnyű, finom felszerelés kell. Csak egészen apró, nagyon hegyes horog akadhat be keskeny, amúgy kemény, megszarusodott ajkaiba. A kissé zavaros vízben horgászata eredményesebb, ezt sokan vallják. Az áttetsző vízben gyakran látni ezüstös oldalait, ahogy azok felvillannak moszatlegelés közben. Vízközi úsztatással gyakran szép eredményeket lehet elérni. Árvaszúnyog lárvá, liszt és csontkukac, vízi rovarok apró lárvái, főtt-, vagy párolt búzaszem, apró trágyagiliszta, tésztafélék és még sok más tartozik a paduc-csali arzenálba. Nagyszerű sporthal, villámgyorsan kap, megakasztva szépen védekezik, fárasztása – főleg a nagyobbaké – valóságos élmény. Vadul védekezik, a víz felett gyakran leszakad a horogról, óvatosan tereljük a szák felé, Figyelmes hal, de mégis megtűri a horgászokat a közelben, ezt a versenyhorgászok is bizonyíthatják. Hamarosan belakják az újonnan létesített hegyi s dombvidéki víztározókat, könnyen alkalmazkodnak az ottani körülményekhez.

Szlovákiai és erdélyi nagyobb folyókban a paduc a galócának elsőszámú tápláléka. Mesterien kapja el még a legnagyobb példányokat is. Paducivadékkal táplálkozik a hegyi patakokon a sebes- és szivárványos pisztráng s a szajbling is. A horgászaton kívül, jelentősége mint táplálék is nagy. Oxigénigényes, a szabadságot szereti, kantáron nem tartható élve, csak szákban. Paduc nélkül szegényebbek lennének folyóvizeink.

KáZé



A paduc testét szépen rendezett, jól rögzített pikkelyek borítják

CUKK®

KLICK
IDE!



HALCSALI · BAITs

2026.

új év,

új kihívások, új lehetőségek, de a csali, maradt a régi!

„CSAK A CUKK”

Őszi élmények látogatás – Hydra

Sziaztok, Üdvözlök mindenkit! Tomozi Tamás vagyok a Hydra Club Hungary-tól, és szeretném veletek megosztani az idei ősz történeteit. Annyi minden történt velünk az elmúlt hónapokban, hogy lehetetlen lenne mindent egyetlen rövid írásba belesűríteni – ezért úgy döntöttem, inkább egy több részből álló sorozatban mesélek nektek a legfontosabb eseményekről, élményekről és terveinkről.

A legtöbb horgász számára a versenyszezon, a horgászszezon végét is jelenti. Amikor véget ér a hivatalos versenyszezon, a hideg beköszöntével sokan letakarítják a felszereléseiket és elteszik őket a következő évig. A Hydra Club életében viszont ez az időszak éppen az egyik legmozgalmasabb: lezárulnak a szezon versenyei, jönnek a díjátadók, a fejlesztési egyeztetések és a következő évi tervezések. A következő írásaimban ezekről olvashattok a HorgászKalandok magazin hasábjain.

OLASZORSZÁGBAN JÁRTUNK - HYDRA DAY 2025

Az idei versenyszezon október közepén ért véget, és máris új lendülettel vágunk bele az évzáró időszakba. November 13–16. között Olaszországba látogattunk, a Hydra gyár központjába (Romagnano Sessia, Milánótól északra), hogy részt vegyünk a Hydra Day rendezvé-

nyen. Ez az esemény minden évben kiemelten fontos számunkra – itt találkozhatunk a nemzetközi partnerekkel, megoszthatjuk egymással az év tapasztalatait, és első kézből ismerkedhetünk meg a következő év fejlesztéseivel.

A kapcsolatunk az olasz anyacéggel családi, így mi is családotul érkeztünk – sokan hozták magukkal párjukat, gyermekeiket vagy barátait. Csabiék a kutyájukat is. Igazi közösségi élmény volt az egész hétvége! Ebben az évben velünk tartott több kiemelkedő versenyző is:

Vladan Mrkusic – a tavalyi 2024. év Hydra Úszós Versenysorozat szerb bajnoka, Hydra Club Hungary Versenyhorgásza

Schindler Attila – az idei freestyle magyar bajnok, a 2026 évtől Hydra Club Hungary Versenyhorgásza

Sebők Sándor – a 2025-ös Hydra Úszós Horgászkupa győztese, aki szintén a következő versenyszezontól a Hydra Csapatot erősíti

Nagy József – MVM Hydra csapattag

Bódi Csaba – aki idén szintén erősítette csapatunkat, mint a legrégebbi támogatott Hydra versenyző

GYÁRLÁTOGATÁS ÉS TERMÉKBEMUTATÓ

A pénteki napon meglátogattuk a Hydra gyárat, ahol kézbe vehettük a 2025-ös újdonságokat, és betekintést nyerhettünk a 2026-os év fejlesztéseivel.



és olaszországi Hydra Day 2025



be is. Külön öröm számunkra, hogy már több olyan termék is készül a Hydra kínálatában, amelyek a magyar piac igényeire szabottak, és a mi tapasztalataink is hozzájárultak a kialakításukhoz. Ezek közül néhányat a gunarasi Hydra Day-en már bemutattunk, és hamarosan Budapesten is kipróbálhatók lesznek.

VERSENY A TENSI TAVAKON

A szombati napon egy barátságos háziversenyen vettünk részt a Tensi tavakon, egy volt rizsföld helyén kialakított, kizárólag versenycélokra fenntartott horgásztónál. A verseny pontyfogásra épült, és az olasz szabályrendszer jóval szigorúbb és eltérőbb volt a hazaihoz képest. Az edzésnap során még sikerült jól alkalmazkodnunk az új környezethez és stílushoz, a versenynapon azonban már több nehézséggel is szembesültünk.

ÚJDONSÁG KIPRÓBÁLVA - X-ONE FEEDER BOT

A hétvége egyik fénypontja volt, amikor Bódi Csaba elsőként tesztelhetette a 2026-os év egyik legizgalmasabb újdonságát, az X-One Feeder botcsaládot. Ez a bot már az olasz versenyhétvégén debütált először, és később egy hazai viadalon is kiválóan vizsgázott, ahol életem első hosszúelőkés feeder versenyén Schindler Attilával közösen indulva 47 kilós összfogással, a második helyen végeztünk, de ez majd egy másik történet.

Ez a hétvége rengeteg élményt, tanulságot és lendületet adott számunkra. Köszönjük a Hydra olasz csapatának a vendéglátást, a lehetőséget, és a közös jövőt!

A következő részben a december 6-án megrendezett magyarországi Díjátadó Gáláról fogok mesélni nektek – tartsatok velünk továbbra is!

Üdvözlettel: Tomozi Tamás
Hydra Club Hungary

Bojlis méretek

Elő a patikamérleget, tolómérőt és a centit, nézzük meg mennyi az annyi! Vegyünk méretet jól bevált eszközeinkről! Nem gondolom, hogy minden sporttársamnak tisztában kell lennie egy 4-es méretű pontyos horog súlyával, de több évvel ezelőtti méréseim fajtánként, esetenként akár háromszoros többlettömeget mutattak. A különbség a vastagságon kívül az anyagtól is függ, így ugyanazon kedvező tulajdonságok mellett kis tudatossággal könnyedén lefaraghatunk a negatívumokból.

Bevezetőm talán ízelítőt nyújt a - némi gúnnyal - tudományos horgászatnak csúfolt tevékenység felvetéseiről. Beismerem, épeszű ember nem foglalkozik efféle dolgokkal, de nem árulok el titkot, ha megjegyzem a külföldi és hazai elit tagjai mindahányan tapasztalati szinten tudnak hozzászólni a témához, így feltételezhető, hogy nem éppen elhanyagolható jelentőségűek ezek az apróságok. Ha egy nüansznyi változás 5%-ot növel az eredményességen, önmagában szinte nem is mérhető. Tizenvalahányszor 5% egymásra hatásakor viszont, már jól látható az alapos munka dupla gyümölcse. Ugyan sokkal egyszerűbb az érthetetlen és megmagyarázhatatlan eseményekre a szerencse bélyegét rányomni, mégis tartózkodjunk ettől, és előbb próbáljunk ésszerű magyarázatot adni a számunkra érthetetlenre.

A nagy névvel rendelkező bojlis horgászok semmivel sem szerencsésebbek, mint azok a horgászok, akik a fogási listán az utolsók között lépdelenek. Térjünk hát vissza az eredeti kérdésekhez. Kezdő barátainknak talán szokatlan mondogatni, hogy az egész horgászatban nincs lényegesebb dolog, mint a felszerelés, ólom utáni része! Ebben a néhány arasznyi tartományban dőlnek el a nagy dolgok, így külön figyelmet szenteljünk ennek a területnek.

Az általában fixen rögzített súly után következő horogelőke akkor a legjobb, ha teljességgel észrevehetetlen. Színe legyen környezetbe olvadó, vastagsága teljesen lecsökkentett és lágy anyagú. Természetesen kagylós vagy akadós területen a finomításnak is vannak határai, esetleg különleges szakítószilárdságú vagy kopásálló változatot vagyunk kénytelen választani.

A bevonatos előkék sprődsége önmagában hátrányos, de a segítségével irányítható horog, avatott kezekben sikeresen működik. A téma kimeríthetetlenül sok kérdést vet fel, mégis az előke hosszával szeretném zárni a gondolatot. 15 cm-nél rövidebbet semmiképpen nem ajánlok, mert a csalira teljesen ráhajoló pontynak is kell egy kis mozgásteret adnunk. Arról nem is beszélve, mekkora feje van egy kapitális példánynak, így eleve kizárt egy 15 centinél rövidebb előke biztos

akadása. A másik véglet nem könnyen fogalmazható meg, de 50 cm-nél hosszabbat csak extrém esetben használnak.

Egy 30-40 cm-es előke még oxigénhiányos vízben is lehetővé teszi, hogy a föléúszó halak felszippanthassák a csalit (elméleti kérdés: ha kifeszített állapotban van az előke az aljzaton, kizárólag az ólom irányába tud elmozdulni a csali). Mivel a kapás, illetve önkasztás az előke megfeszülésekor következik be, nem túl pozitív, ha a horog már rég a hal szájában van, de a hosszú előke miatt szabadon kószál az etetésen. Én, az esetek 80%-ában egy arasznyi előkét használok (kb. 22 cm). Ennél rövidebbet soha.



A horog kiválasztását a bojlis méretéhez, évszakhoz és a halak méretéhez igazítom. A halak méretéhez igazítást nem úgy értem, hogy a kis ponty 6-os, nagy ponty 3/0-s horog, hanem a kis pontyok valószínűségekor, nyílt terepen vékony húsú, kemény terepen vagy nagy példányok esetében vastagabb húsú horgot használok. A vékony horog jobban akad, de terhelés esetén vág, mint a szike, a vastag gyengébben akad. Kizárólag füles horgot használok és elsőrendű hegyűt. Anyagát tekintve nem vagyok válogatós, az sem baj, ha könnyen rozsdásodik, úgy sem használok egyik horgomat sem kétszer. Így biztos az akadás és a halak sem kapnak vérmérgezést. Jókat mosolygok a horgok felesleges hajlító próbájának láttán, mert lemezhorogokkal már rég nem találkoztam és fizikus segítsége nélkül is egyértelmű, hogy egy jól akadt horog több 10 kg-os tömeget is képes megtar-

tani. A horogtörések a rossz akadáskor fellépő nyitó hatás miatt fordulnak elő.

A szakáll mérete fontos lehet a leakadások elkerülése végett, de több sérülést is okoz vetélytársainknak. A megfelelő horogforma kiválasztása tapasztalati kérdés, minden gyártónak meg van a maga fogyasztói tábor, illetve a sikeres formákat több cég is forgalmazza.

Méret szerinti kiválasztás is egyéni kérdés mely sok téveszmén alapul és már gyermekkorban eldől a hovatartozás. Az ágyúval verébre vadászó fajta 3/0-s horgot sem szégyell felkötni, szerencsére az ilyen „emberek” kevés halat fognak. A 8-as méretet negatív túlzásnak tartom, de ebből a méretből már található a ládában. A bojlihorgászok általában 4-estől 1/0-ig választják a horgaikat. Én a kis horog híve vagyok. Számomra a 6, 4, 2-es méret a nyerő.

Ugorjunk egy nagyot és nézzük azt, ami a horogra kerül. Sok szó esett már a módszer névadójáról a bojlirol. Receptek, összetevők és ízesítések terén komoly viták robbanhatnak ki a „szakik” között, de a felhasználandó golyók mérete kevésbé vált ki vitát. Az ún. minibojlitól (néhány mm átmérő) egészen a több cm-es átmérőig változhat a választás. Tudom, hogy néha jól esik egy-egy nagy falat, de ne várjuk el még a kapitális példányoktól sem, hogy úgy nyeljék a bojlit, mint Szabó bakter a szilvás gombócot. Azok a falatok az ideálisak, melyeket kényelmesen tudnak fogyasztani a halak. Ha nem intenzív a táplálkozás, sokszor pozitívan hat egy-két szem 10

mm-es boggyó, de átlagosan a 15-25 mm-es tűrés a mérvadó, és ne veszítsük szem elől: két véglet közötti 1 cm-es különbség majd 3-szoros térfogatbeli differenciát takar. Fogtam már 2 db 22-es golyóval alig kilós pontyot, de 16 mm-esre is jött már 10 kg feletti. Mindent egybe véve, igazítsuk a bojli méretét a várható pontyok méretéhez és étvágyához. Kezdünk kisebb mérettel, abból baj nem lehet. Tapasztalataim szerint a horgászok többsége 18-22 mm-es bojlit használ, az általam sokra tartott horgászok pedig, inkább kisebbet vagy a tűrés alsó határát részesítik előnyben.

László Attila



**FRISS FAGYASZTOTT
BOJLIK
BOJLI MIXEK
AROMÁK & ALAPANYAGOK
DIPPEK FEEDER CSALIK
OLDÓDÓ & POPUP BOJLIK**

Gyökér Róbert
Kukó - 44,4kg
Krill Cranberry 30mm
A Beton-tó, Hatvan

Balázs Jenő
46,70kg 14+16mm
Indian Spice

CFB TEAM - HUNGARY

HOT HEMP

**26.2kg 40mm
Stenger Ferenc**
A Beton-tó, Hatvan

CFB TEAM - HUNGARY

KLIKK IDE!

CFB TEAM HUNGARY

CFB Corn + Hot Peach

**37,0kg
Farkas Attila**

Carp Friend Baits
Barátságban a halakkal

CFB Team
www.cfb.hu



Folyóvizeken nagyon nagy jelentősége van a pontos dobásnak

Folyóvízi pisztrángok

A pergetés kiváló alternatíva lehet a pisztránghorgászatában, de mindenekelőtt a pisztrángok táplálkozási szokásait kell szem előtt tartanunk, amennyiben eredményesek is szeretnénk lenni.

Mindannyiunk számára ismeretes, hogy a műlegyező horgászok elsősorban a pisztráng azon tulajdonságát „lovagolják meg”, hogy kedvencük nem tud ellenállni a különféle rovaroknak, lárváknak. Műcsalik és ezek felkínálásának finomsága, valamint a halak tartózkodási helyének óvatos megközelítése mind azt bizonyítja, hogy mennyire nagy jelentőségű a tiszta vizekben honos halak számára a vizuális információ. A wobblerek és körforgók sokkal inkább a táplálékhalak mozgásának, az általuk keltett vibrációk utánzásával próbálják megtévesztetni a pettyes ragadozókat. Azonban a gyártók fantáziájának köszönhetően találkozhatunk körforgókkal, amelyek rovarokat próbálnak imitálni és

vásárolhatunk wobblereket, amelyek a megszólalásig hasonlítanak egy szöcskére, tücsökre vagy éppen méh-re. Nem hiszem, hogy újra feltalálom a spanyolviaszt, ha azt állítom, hogy az élénk színű tollak esetleg gypjúsálak közé rejtett hármashorgok körforgókra való szerelése átmenetet képez a műlegyezés és a pergetés között. Az átmenet az érme másik oldalán is észrevehető, hiszen léteznek nagyon kisméretű, könnyű wobblerek, körforgók és popperek, amelyek csakis a legyezőhorgászok által olyannyira kedvelt zsinórral és bottal juttathatók célba. A pergetés mindig is követni fogja a műlegyezés alakulását, még akkor is, ha ezek az igencsak könnyű műcsalik nehézkesen kezelhetők a pergető cájggal.

A hegyvidéki tavakon használatosaktól eltérően, a folyóvízi pergetésnél előkerülő felszerelés szinte a végsőkéig finomított, alkalmazkodva ezáltal a kisméretű műcsalikhhoz. Egy másik tényező, amely után igazodnunk kell, a meghorgászni kívánt víz nagysága és

mélysége. Ellentétben a nagy hegyvidéki tározókban történő horgászattal, ahol nagyokat kell dobni és csalikat a lehető legmélyebben kell vontatni, folyóvizeken nagyon nagy jelentősége van a pontos dobásnak, a műcsali csendes vezetésének, amelyet rendszerint 20- 40 cm mélységben vezetünk. Nem utolsó sorban a folyó folyásirányával szemben vontatott csali is teljesen más vezetést igényel...

A halak felkutatása nagy vonalakban megegyezik a műlegyezésben alkalmazottakkal, viszont a pergetőhorgásznak egy fontos részlettel több nyomja a vállát, ugyanis figyelnie kell arra is, hogy csalija ne csak eljusson a halak vélt tartózkodási helyére, hanem ott aktívan fejtsse is ki a csalogató hatását.

A folyással szemben dobott körforgóknak, vagy egy kisméretű támológóknak legalább 15 cm-es vízmélységre van szükségük ahhoz, hogy megfelelően mozogjanak. A sekély vizű gázlók és a mederben található nagy kövek egyáltalán nem kedveznek ezeknek a műcsaliknak, mint ahogyan a sodrás gyakori és hirtelen változásai sem. Ilyen helyeken történő horgászataink során műcsalink rendszerint több időt tölt a víz felszínén pattogva, mint a víz alatt, ugyanis csekély tömegénél fogva a sodrás folyton feldobja. Szinte elkerülhetetlen, hogy faágakba vagy nagyobb kövekbe ne akadjon csalink, az ennél a módszernél használatos vékony monofil zsinórt ne feledjük, csak kevéssé terhelhetjük. Ezért gyakran kell csalink után gázolnunk, csökkentve ez által a horgász hely nyújtotta lehetőségeket. Ha figyelembe vesszük az éles köveket is, amelyek a zsinórunkat megsérthetik, könnyen kiszámolhatjuk

az egy horgászatra eső elvesztett műcsalik számát. Ugyanez történik a wobblerekkel is, jóllehet ezek valamivel eredményesebben győzik le a folyó keltette örvényeket és könnyebben tarthatóak a mederfenék közelében. Emellett egy ügyesen vezetett wobbler sokkal természetesebb látványt kelt a hal számára, főleg, ha rövid szünetekkel szakítjuk meg a bevontatását, amikor is fahalacsánk lassan emelkedni kezd. Ez a mozgás csakis abban az esetben fogja kapásra bírni a pisztrángokat, ha wobblerünk a megfelelő irányból közeledik a hal támadási zónájába. Mivel a pisztráng rendszerint a sodrást megtörő valamilyen akadály (kövek, ágak stb.) mögé áll be, általában a sodrással szemben, érthető, hogy a számára legelérhetőbb táplálék felülről jön feléje, oly módon, hogy ne kelljen hosszabb időre elhagynia rejtekét. Ezt tartjuk szem előtt a vízparton is. Műcsalítól függetlenül a kapás mindig oly módon történik, hogy a pisztráng felemelkedik az aljzat közeléből, majd hagyja a csalit közeledni, egy röpké pillanatig vizsgálhatja azt, és amennyiben támadásra adja a fejét, vehemensen elkapja a csalit, hogy a következő pillanatban már visszatérjen a mederfenék közvetlen közelébe és visszaálljon búvóhelye mögé. A bevágásunk legyen minden esetben gyors, ne teketóriázzunk, amint érezzük a rávágást, azonnal reagáljunk, ellenkező esetben halunk gyorsan rájön a turpisságra és kiköpi a műhalat.

A folyóvízi horgászok jól tudják, hogy létezik a folyónak egy arculata, amely után igazodva a tapasztalt szem gyorsan és könnyedén ráismer az ígéretes helyekre. Azt vallom, hogy ez az első lépés, ami a halak megközelítését illeti. Második lépésként foghatjuk fel azt a módot,



A műlegyező horgászok elsősorban a pisztráng azon tulajdonságát „lovagolják meg”, hogy nem tud ellenállni a különféle rovaroknak

A mélyebb vízrészekben használhatunk kisebb távolgót is

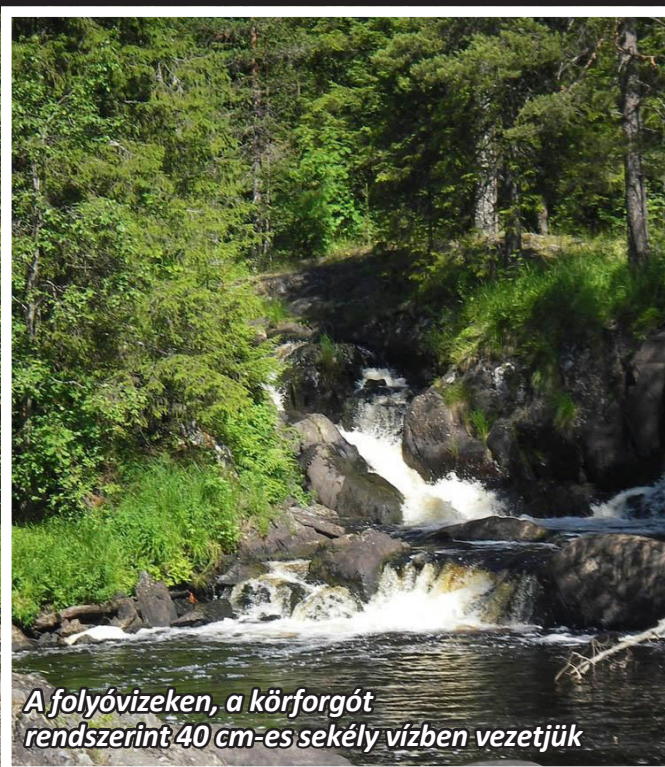


ahogyan a horgász a vélt halhoz viszonyítva elhelyezkedik a parton. Ezek után kerüljük a zajos csörtetést a parton, hiszen ez azonnal elzavarja a pisztrángokat. A vízből történő horgászat valamelyest könnyít a helyzetünkön, ám ez csakis a széles, nagy vízhozamú, mélyebb folyókon lehetséges. Egy kis folyóba semmiképpen nem tanácsos beleállni, hiszen a járkálásunk nyomán gerjesztett hullámok és zaj azonnal elriasztja a halakat.

Érdemes visszatérnünk azokra az ígéretes helyekre is, amelyeket előzőleg már meghorgásztunk. Mindig alulról felfelé haladjunk a folyóban, hiszen a felkavart üledék figyelmezteti a folyó alsóbb szakaszain tartózkodó halakat. Egy viszonylag zavaros, opálos vízben ez a jelenség nem nyer nagy jelentőséget, viszont a tiszta vízben sodródó üledékfelhőket határozott vészjelzésként értelmezi a pisztráng. Tehát, minél kisebb körvonal, zaj-



A nyerő a kis finom villantó



A folyóvizeken, a körforgót rendszerint 40 cm-es sekély vízben vezetjük

*Ha a víz szép tiszta,
akkor inkább a műlegyezést válasszuk*



talán és fölösleges mozgásoktól mentes lopakodás. A legígéretesebb helyek csakis ezeknek a követelményeknek a betartásával válnak eredményesekké.

Itt szeretnék szólni néhány szót arról, hogy csak felfelé érdemes-e dobálni vagy esetleg lefelé is? Azt vettem észre, hogy ez a probléma afféle Hamlet-i kérdésként lebeg a horgászok feje felett. Mindenekelőtt tartsuk szem előtt, hogy csalinknak természetesen kell haladnia a folyóban ahhoz, hogy ne keltsen gyanút az igencsak óvatos pisztrángokban. Képzeljünk csak el egy 3-4 cm nagyságú halacskát, amint éppen a folyó sodrásával szemben úszik felfelé, és gondoljunk arra, hogy lehetséges-e ez?

Egyértelmű, hogy ezek a zsákmány halacskák nem csak folyásirányba, hanem azzal szembe is változtatják helyüket, csak hogy egy ilyen kis hal nem képes arra, hogy felfelé ússzon a folyón, úgy mintha egy 200 lóerős motor volna a farkán! A halak haladási sebessége egyenesen arányos azok nagyságával, az általunk használt műcsalik pedig dobozunk legapróbb darabjai közül kerülnek ki. Tehát a sodrással szemben történő bevontatás csakis abban az esetben elfogadható, ha ezt a csalink mérete elfogadhatóvá teszi. A sodrásra majdhogynem merőleges, keresztirányú dobások tűnnek ebben az esetben a leghatásosabbnak. Annak ellenére, hogy csalink a folyással szemben viszonylag lassan vontatható, a tapasztalat azt mutatja, hogy igencsak kevés pisztráng hajlandó elhagyni rejtekhelyét és a sodrásban üldözőbe venni leendő áldozatát. Amelyek mégis megteszik, azok rendszerint a kisebb, aktívabb és tapasztalatlanabb egyedek.

Amennyiben teljesen áttetsző vizeken horgászunk, az én tanácsom az, hogy válasszák inkább a műlegyezést. A pergetés azokon a vizeken kerekedhet a műlegyezés fölé, amelyek átláthatósága, tisztasága nem teljes.

Losonczy



*A pisztráng nagyon félénk hal,
vigyázzunk, hogyan közelítjük meg a vizet*

www.gyekenyes-vizpart.hu



Gyékényesi nagytó közvetlen vízpartján
2-3 és 6-8 fős nyaralóházak, horgászházak kiadók.
Kábeltévé, wifi, csónak, stég, zárt udvar, kutyabarát szálláshely.
info@gyekenyes-vizpart.hu
Tel.: 06-20/370-8851, 06-30/484-9535

X. GUNARAS CSALÁDI Hétvége, Hydra Day Úszós Horgászku Zárás Gunarasban

Hydra Day 2025



Üdvözlök mindenkit, Tomozi Tamás vagyok, a Hydra Club Hungary képviselőjében. Nagy örömmel számolok be nektek az immár tizedik alkalommal megrendezett X. Gunaras Családi Wellness Horgász Hétvégéről, amelyhez hagyományosan kapcsolódott a Hydra Day horgászverseny, a termékbemutató, valamint a várva várt HYDRA Úszós Horgászkupa versenysorozat ünnepélyes díjátadó gálája.

Ahogy már öt éve, ezúttal is Gunaras Resort Spa Hotel**** adott otthont az évadzáró eseményeinknek, ahol egy csodálatos hétvégét tölthettünk el családtagjainkkal, barátainkkal és a horgász közösség tagjaival.

A HÉTVEGE ESEMÉNYEI

Idén is már csütörtökön megérkeztek az első vendégek, hogy hosszabb wellness-hétvégét élvezhessenek a gyönyörű környezetben. A Hydra csapat pénteken csatlakozott, és egy kemény nap után megérkezve azonnal munkához látott, hogy minél többen ismerkedhessenek meg a 2025-ös és 2026-os újdonságainkkal. Az esti vacsorát követően a drinkbár szolgált közösségi térként, ahol folytatódtak az élménybeszámolók, beszélgetések, visszatekintések az elmúlt versenyszezonra.

Szombat reggel 6 órakor kezdetét vette a Hydra Day Horgászverseny, amely egy korai reggelivel és sorsolással indult. 7 órától már a horgászbotoké volt a főszerep, a verseny pedig délután 2-ig tartott. Az eseményt különösen izgalmassá tette, hogy a tó friss halállománnyal, 14 mázsa hal beengedésével bővült, így remek fogások születtek. Bízunk benne, hogy a jövőben is hasonló élményekkel gazdagodnak a résztvevők – nem csak a vidrák örömeire!

Nagy örömünkre szolgált, hogy a hétvége során vendégül láthattuk a HYDRA Feeder versenysorozat három legeredményesebb versenyzőjét is. A Gunaras Resort Spa Hotel**** jóvoltából ők is részesei lehettek a hétvége különleges hangulatának, egy kellemes wellness kikapcsolódás keretében. Ez az együttműködés is erősíti azt az összetartó közösséget, amelyet a HYDRA márka és a hazai horgásztársadalom együtt épít.

STATISZTIKA, EREDMÉNYEK, DÍJAK - VÉGET ÉRT A 2025-ÖS HYDRA ÚSZÓS HORGÁSZKUPA ÉVAD

A 2025-ös év hivatalosan is lezárta a HYDRA Úszós Horgászkupa versenysorozatát, amely az eddigi legerősebb és legnemzetközibb évadunk volt:

9 nemzet 150 versenyzője mérte össze tudását.

A sorozat során 9 verseny került megrendezésre, amelyből minden versenyző legjobb 5 eredménye számított a végső értékelésbe.



WELLNESS HORGÁSZ

és a 2025-ös HYDRA

Díjátadó – Ünnepe és



407 indulás történt csak a főversenyeken, míg a különversenyekkel együtt több, mint 500 nevezést regisztráltunk!

Összesen 11.890.000 Ft értékű díjat osztottunk ki a versenyeken.

A sorozatba 42 versenyző fizette be a 35.000 Ft-os külön nevezési díjat, így 1.470.000 Ft gyűlt össze a sorozat különdíjazására.

Támogatóink jóvoltából végül a versenyzők összesen 2.384.980 Ft értékben részesültek különdíjakban!

A LEGJOBBAK KÖZÖTT - ÍME A 2025-ÖS ÉV TOP 15 VERSENYZŐJE

Az évadzáró díjátadóra ezúttal is a dombóvári Gunaras Resort Spa Hotel*** éttermében került sor. Az ese-

Helyezés	Versenyző neve	Fogott súly (gramm)	Pontszám
1.	Sebők Sándor	467 095	5
2.	Rideg Tibor Sándor	317 715	11
3.	Vladan Mrkušić	321 970	13
4.	Tomozi Tamás	363 755	15
5.	Fabók Sanyi	247 735	17
6.	Hegyes Zoltán	244 030	17
7.	Borzi Zsolt	273 445	19
8.	Toni Cvetanoski	276 876	20
9.	Rizmajer József	265 575	22
10.	Predrag Milošević	286 540	28
11.	Papp Csaba	213 546	30
12.	Ulrich György János	223 740	33
13.	Dragan Vesligaj	167 540	44
14.	Nagy József	164 450	44
15.	Takács Gábor	124 275	45

mény méltó lezárása volt a szezonnak. A sorozat legjobb 10 versenyzője értékes Hydra tárggyereményekben részesült, de engedjétek meg, hogy bemutassam a 15 legjobban teljesítő versenyzőt is:

Gratulálunk minden versenyzőnek – nemcsak a helyezésekhez, hanem a kitartó munkához, a sportszerűséghez és a közösségépítéshez is! Egy pár gondolat ehhez az évadhoz. Most először fordult elő olyan a versenysorozat életében, hogy több versenyző is azért nem került bele a díjazott versenyzők top 10 táborába, mert nem jelentkezett a sorozatra, csak indult a versenyeken.

KÖSZÖNET MINDEN RÉSZTVEVŐNEK ÉS TÁMOGATÓNKNAK

Ez a versenysorozat, ez a közösség, és ez az élmény nem létezhetne, ha nem lennének támogatóink, akik évről évre segítik a munkánkat, hozzájárulnak a díjazáshoz, a szervezéshez, és a rendezvények színvonalához. Ezúton is szívből köszönjük a közös munkát, a bizalmat és a kitartó támogatást! És végül, de nem utolsósorban: köszönjük minden résztvevőnek, családtagnak, barátoknak, nézőnek, hogy velünk tartottatok ebben a fantasztikus szezonban! Már most készülünk a 2026-os évadra, ahol még több élményt, versenyt és meglepetést tartogatunk számotokra.

Találkozunk jövőre – addig is jó pihenést, eredményes horgászatot és BOLDOG ÚJ ÉVET KÍVÁNUNK!

Üdvözlettel: Tomozi Tamás
Hydra Club Hungary



Nagy hal a horgon

A világháló egyik hasznos tulajdonsága, hogy közelebb tudja hozni egymáshoz az otthon maradtakat azokkal, akik akarva vagy akaratlanul távolra kerültek szülőföldjüktől. Nem is telik el úgy nap, hogy ne szentelnék némi időt otthoni, mármint magyarországi honlapok böngészésére, főleg azokra, amelyek még ráadásul horgászattal is foglalkoznak. Ily módon találtam szembe magam egy kulcsfontosságú kérdéssel is, amely így hangzott: Nem az a kérdés, hogy mekkora méretűek legyezéseink eredményei, hanem az, hogy fárasztás közben egyáltalán sor kerül-e az alátétzsinór (backing line) igénybevételére?

Nos, lássuk csak milyen válaszokat váltott ki a kérdés. Teljes csalódás, reagálás amúgy is kevés volt. Egyetlen horgász jelezte, meglehetősen szűkszavúan, hogy voltak hasonló élményei, de mint mondtam nem taglalta bővebben a nagy csata kimenetelét: karikába görbült bot, a hal ereje alatt síró orsó stb. Velém sem történt hasonló élmény otthoni és európai vizeken sem, mármint hogy akkora halat akasszak, hogy esetleg szükségem lett volna a backing line használatára is. Pedig fogtam azért sok piros pöttyöset, 6-os Orvis bottal és Galica orsóval, de fárasztásukkor szó sem volt arról, hogy leszedik az utolsó méter legyezőzsinóromat is. Azt is elfelejtettem, hogy én is rendelkezem backing line zsinórral is, nagyobb hal esetére. Ami igaz az igaz, néhány méter zsinór nekem is átcsúszott az ujjaim között, persze ezzel is az volt a célom, hogy kíméljem az előkémét, szabályozva ezzel a terhelés erősségét.

Részemről az igazi csata először csak akkor jelentkezett, amikor szemben találtam magam itt új hazámban Canadában, a chum lazaccal. Akkor is az Orvis botom és a Galica orsóm volt nálam, abból a meggondolásból, hogy fogok majd néhány 2 kg körüli vándor halat, nem is sejtve, hogy aznap egy 7 kg-os szörnyel is lesz dolgom. Szerencsétlen botom éppen a törés határán volt, az orsó pedig tehetetlenül viselte a lazac zabolázatlan őrjöngését, dühkitöréseit. Néhány másodperc alatt a zsinór teljes hosszában kihúzva feküdt a víz hátán és heves szívverésemet csak fokozta az a pillanat, amikor az alátét zsinórt illesztő csomó zörögve átszaladt a gyűrűkön. Az esős, hideg idő végett neoprén kesztyűket viseltem és az erős kirohanásoknál a tenyeremmel



Steelhead a horgon

próbáltam segíteni az orsó fékjének munkáját, leszorítva annak peremét.

Legnagyobb gondom az volt, hogy a botom megúszta törés nélkül az esetet, de az adott feszült helyzetben azon kaptam magam, hogy egyre csak Hemingway „Az öreg halász és a tenger” című művének Great San-



A Cowichan folyó

tiago-ja helyzetébe kerültem. Az én zsinórom végén is egy hatalmas hal volt. Ezek a „szörnyek” persze nem azonos módon viselkednek. Nem törvényszerű, hogy ugyanazzal a szereléssel fogott azonos méretű halak minden esetben az utolsó méterig lehúzzák a zsinórt a dobról. Nagyon sok esetben a megakasztott hal nem kezd fejetlen rohangálásba, hanem abban a mosásban vagy rejtekben marad, ahol megakasztották, és ott helyben próbál megszabadulni a horogtól.

A leglátványosabb „szabadulások” melyeket tapasztaltam azok voltak, amikor a hal a folyó erejét kihasználva száguldó vonatként rohant a vízen lefelé. Ez a fajta viselkedés legtöbbször azzal társul, hogy a hal a felszín felé tör, majd heves fejrázásba kezd, mintha azt akarná a tudunkra adni, hogy „nem fogsz elejteni”. Vesztettem el így már nem is egyszer halat, annak ellenére, hogy a fékem megfelelően, az előke terhelhetőségéhez volt állítva.

120 km-re a várostól, ahol lakom, van egy folyócska, amely a Maros egyik mellékfolyójához, a Maroshévíz-Déda medencében található Ilvához hasonlít. A Chehalis folyón, amelyről beszélek, nagyon rövid a horgászidény. Nyáron, júliusban van lehetőség steelheadre horgászni. Egyszer ezen a folyón egy 10 láb hosszú, 7-es osztályzatú G. Loomis bottal és egy Tioga orsóval horgásztam. A légy eldobása előtt mindent gondosan ellenőriztem. Egy narancs-piros-kék kombinációjú marabú popsicle-t kötöttem fel, hosszú mérsékelt sebességű zsinóron találva. A dobás után a légy majdnem a

túlparton landolt, egy nyugodt, lassú folyószakaszon. A steelheadra horgászok tudják, hogy vagy már az első dobásoknál rávág a hal, vagy hiába minden fáradozás. Ebben az esetben is első dobásra felvette a hal a legyet. A hal határozottan benyelte a horgot, majd fejét rázva, hol egyik, hol másik felét mutatva kiemelkedett a vízből aztán eltűnt legyestől, mindenestől. Az orsónak még csak ideje sem volt megnyekkenni. Újra ellenőriztem mindent, a féket, az előkét, amely az adott beállításra helyesen volt hangolva, egyszóval minden rendben volt. Néha ugyanitt előfordult, hogy a hasonló képen száguldó hal hirtelen megáll és irányt változtatva, teljes egészében kiemelkedik a vízből eszeveszetten hullámozva hol jobbra, hol balra. Persze, hogy olvastam jó tanácsokat hasonló helyzetekre, melyek azt ajánlják, hogy ilyenkor kissé lazítsunk a feszült zsinóron és botunk spiccét engedjük a víz felé. A gond csak az, hogy tőzből kilenc alkalommal megfeledkezem erről a mozdulatról, és éppen ezért nem tudnám megmondani, hogy valóban hatékony-e ez a trükk. Magamról elmondhatnám, hogy tőzből egyszer, nem az én hibámból történik a szakítás.

Néhány évvel később történt, hogy szintén ezen a folyón legyeztem egy G. Loomis Spey és egy Redington AL 9-10-es bot-orsó kombinációval. A fent már említett légynek ismét sikerült becsapnia egy steelheadet és kezdetét vette a „tánc”. Látszólag minden rendben ment, már el is képzeltem magam, amint fényképezkedem a hallal, amikor a part menti bokrokból egy hiúz „mosolygott” szembe velem teljes valójában, persze



A nyerő a kis finom villantó

nem akkora szájjal, mint a Kárpátokbeli példányok. Éppen ebben a pillanatban támadt kedve a halamnak is a zsinórszagot mutatóvához és figyelmetlenségemet kihasználva, ép bőrrel megúszva szépen tovább állt. A „hiúzmosoly” is unalmas tekintetté változott és lustán elnyúlt a partmenti, napsütötte köveken. Persze, hogy nem hoztam magammal a teleobjektívemet, és mivel meglehetősen távol volt tőlem az állat, a róla készített képem nem sikerült. A hiúz közeledésemet nem tűrve, el is tűnt a folyó menti bokrok között.

KÜZDELEM ÉS ETIKA

Történt már Önökkel olyan eset, hogy azért bírságotlák meg, mert túlságosan hosszúra nyújtották a hal fárasztását? Igaz velem sem fordult még elő, de láttam hasonló esetet, egy hír TV csatorna egyik közlőnyében. Egy horgászfilmet rendező amerikai polgár, akinek a nevére már nem emlékszem, Vancouvertől 1500 km-re a Kitimat nevű folyón horgászott. Éppen egy heves küzdelmet forgattak egy steelhead-el, amikor egy éber halór megjelent és megbírságotlta a stábot, hal molesztálás vádjával. A hír kommentek és hozzászólások özönét váltotta ki. Egyes nézők ünnepeelve fogadták a halór bátorságát, aki megbüntette a pökhendi amerikai. Tudni kell, hogy nagyon sok kanadai állampolgár nem nézi jó szemmel a szomszédok jelenlétét. Egy ked-

hasznosabbnál hasznosabb bekezdéseit, teletűzdelve rusnya szemléltető ábrákkal. A sportszerűséget és a horgászetikát kimondottan a lehető legvékonyabb zsinórok használatával példálták, azonosították. OK, rendben én magam is próbálom ehhez tartani magam, főleg ha pisztrángra vagy pérre horgászom. Úgy vélem lazacra értelmetlen vékony zsinórral próbálkozni, főleg mióta megjelentek a fluorocarbon anyagok. Ebben az ügyben számos megfigyelést tettem és elmondhatom, hogy a legkeresettebb lazacfajták a cohort eredményesebben foghatók fluorocarbon zsinórral. A fenti összefüggésben is indokolható a használatuk, hiszen egy erősebb zsinór jelentősen csökkenti a hallal való küzdelem idejét.

Az én fárasztásaim rövidek. És nem azért, mert attól félek, hogy váratlanul megjelenik egy halór és megbüntet, mert a halfárasztásom túl hosszúra sikeredett, hanem azért, mert tisztában vagyok azzal, hogy a hal testében a fárasztás pillanataiban tejsav halmozódik fel. Még ha „feláldozom” is a halat és megtartom fogyasztásra, még így is a tejsav negatív hatásával kell számolnom. Egy hosszabb ideig fárasztott hal, szákolás után sokkal hamarabb kerül az úgynevezett rigor mortis (hullamerevség) állapotába, melyet aztán a halban lévő proteinek gyors autolízise (bomlása) követ, amely az első lépés a halban lévő amonia kicsapódásához.



Vonulnak a lazacok



Látkép a Kitimat folyóról

ves néző így fogadta a hírt: „Hová jutott ez a Canada, életemben nem hallottam ilyen nevetséges dolgot.” Mielőtt azonban elismerésemet fejezném ki a szervezetnek a halak védelméért kifejtett gondos munkájukért, még kell jegyeznem, hogy engem, aki tizenöt éve horgászom itt, egyetlen egy alkalommal ellenőriztek. A halór, miután kiszabadítottam a halat, alaposan szemügyre vette a horgomat. Persze nyilvánvaló volt, hogy a horgom szakáll nélküli és ebbe nincs miért belekötnie, de lehet, hogy az amerikai akcentusom sértette a fülét és ezért ellenőrizett.

Abban az időben, mikor még kezdő kölyökhorgász voltam, emlékszem szóról szóra olvastam a hazai horgászegyesület vaskos szabályzatát, jobbnál jobb,

Szintén azért, hogy csökkentssem a hallal való küzdelem idejét, - még, ha az a csatározás a kedvemre való is volna -, előnyben részesítem a megbízható, erős fékű orsókat, amelyek képesek megállítani a legindulatósabb halakat is.

Egy alkalommal a 9/10-es AL Redington orsó csúnyán kitolt velem. Egy ezüstös cohort akasztottam, amely úgy rohant ki, mintha puskából lőtték volna. Az orsó úgy adta meg magát, mintha fék nem is lett volna rajta. Fárasztás közben kétségbeesve próbáltam állítani a fék csavarján, de eredménytelenül. Aztán hirtelen beindult és erőteljesen dolgozni kezdett a fék, melynek hatására a hal majdnem kitepte a két kezemmel tartott spey botot a kezemből. A hal természetesen elment.

Utána érdeklődtem egy szakboltban, hogy mi is lehetett a baj. Ott hívták fel a figyelmemet arra, hogy ezeket a típusú orsókat folyamatosan, olajozva kell tartani. Ekkor esett le nekem a tantusz, hogy nem fölöslegesen adhatták azt a kis palackot az orsó mellé, amikor megvettem. Gondoltam, bőven elég, ha évente kétszer ellenőrzöm az orsót, de beigazolódott, hogy nem volt igazam. Szemrehányást téve magamnak, hogy egy olcsóbb kategóriájú 200 dolláros orsóval így jártam, lecseréltem azt és vettem egy drágább 8-as Abel Super orsót, hatalmas fékkel ellátva. Hihetetlennek tűnhet de még így is voltak lazacok, amelyek elmentek a jól állított fék ellenére is. Mindezek ellenére elmondhatom, hogy az Abel Super 8 a legkeményebb orsó, ami valaha a kezembe került.

HIDEG VÉRREL...

...arra is képesek lehetünk, hogy a legnagyobb halakat is „kivégezzük”. Ehhez vagy nagyon edzésben kell lennünk, vagy valami ritka tehetséggel kell rendelkezünk. Ha nem horgászunk tudatosan és rendszeresen nagy halakra, nagy esélyünk van rá, hogy az első találkozás egy nagy hallal, a mi esetünkben kudarccal végződik. Egyik horgászversenyen volt egy csapattársam, aki az egyik forduló után lógó orral tért vissza, merthogy elvesztett egy komolyabb

nyen a legkisebb meglepetés sem ért. A leghízelgőbb az volt az egészben, hogy egyik nap miközben horgásztam, egy mellettem legyező nő így szólt oda a férjének: „Te ez a pasi, egy hidegvérű, ütős horgász.” Ez van, igen egy igazi „vadásznak” hidegvérűnek kell lennie, másképp a dobogó és a nagy halak egy rangos versenyen, csak kedves álom marad.

A lazac és a steelhead mellett a szivárványos pisztráng egyik változata, az úgynevezett Kamloopsi, szintén képes arra, hogy megmutassa alátétzsinórunkat. Ebben az évben, többek között vettem egy G. Loomis Stream Dance High Line Speed GLX, ötös osztályú, tíz láb hosszú, négyeleemes botot. Az első hal, amit fogtam vele, az a Cowichan folyón veszett rajta, egy Magyarországról kapott nimfán. Olyan kövér pisztráng volt, mint a halgazdaságok pontyai. Mi tagadás, nagyon szépen dolgozott és jó kis időbe telt, amíg a merítőig tereltem, de ez a példány akármilyen erős is volt, nem sikerült neki lehúzni zsinóromat az alátét zsinórig. Viszont egy hónappal később Kamloops nevű várostól északra horgásztam, amely 500 km-re van Vancouvertől. Egy Sage TCR típusú, 6-os osztályzatú botot és Teton 7-es orsót használtam. Egy, a Cowichani hálnál semmivel sem nagyobb pisztráng, egy sor szaltót szórva magasan a vízfelszín fölött, szó szerint elrepült a zsinórommal. Az összes zsinóromat lehúzta! Egyik alkalommal,



A Chehalis folyó

pisztrángot. Megkérdeztem, hogy ugyan mi történt, erre ő: „nézd, így kezdte rázni a fejét...”. A következő hala, ami 52 cm volt már nem ment el. Bármennyire is hasznosak és jók a szakkönyvek és a horgászlapok, koránt sem lehet belőlük teljesen elsajátítani a legyezőt. Azt sem, hogy hogyan olvashatunk a halakra utaló vízjelekből, vagy hogyan dobjunk, vagy hogyan küzdjünk meg egy igazi nagy hallal. A legyezőhorgászat minden lépését meg kell tapasztalni személyesen.

Egy horgászversenyt megelőzően, amelyről tudtam, hogy magán a versenyen nagy halakra kell számítani, három hétig pink lazacra horgásztam. Annyit sikerült fognom, hogy egész testem sajgott bele. Így a verse-



A marabú popsicle léggyel rengeteg steelhead-et sikerült fognom

pérre horgásztam, vékony 6x-os előkével, elk caddis szárazléggyel. A kapást követően azt gondoltam, hogy minden pérrek királyát akasztottam meg. Tizenöt perc elteltével megbizonyosodtam róla, hogy nem pérrel volt dolgom, hanem egy szajblinggal. Ez a pisztrángféle ellentétben a többi pisztránggal, nem kezd látványos ugrásokba, hanem elszántan húz a fenék felé. A vékony előke óvatosságra készített, de mégsem vesztettem el a hideg véretem.

Úgy érzem, megedződtem. És hogy mitől? Hát a lazacok hajszolásától, mellkasig állva a vadul hömpölygő hegyi patakokban, miközben a víz gondosan mossa talpam alól az apró kavicsokat.

Rednik Károly

Vájtfülű harcsák

Amennyiben vesszük magunknak a fáradságot, és a halak hallását összehasonlítjuk az emberi hallással, azt tapasztalhatjuk, hogy a nálunk jóval fejlettebb halak hallása a miénkhez képest pokolian bonyolult.

Az emberi hallás esetében nincs kecmec: a hang forrásától kiinduló hanghullámok a közvetítő anyagon (levegőn) keresztül közvetlenül a fülünkbe jutnak, a megfelelő hangerő és a megfelelő - tehát hús és tízenhatezer Hertz közötti - frekvencia esetén megrezegtetik a dobhártyát, melyek aztán az érző idegrendszeren keresztül eljutnak agyunk audiális (hallási) központjába. Ez az agyközpont aztán feldolgozza, értékeli, és adott esetben tárolja is az érző idegrendszeren keresztül beérkezett információkat.

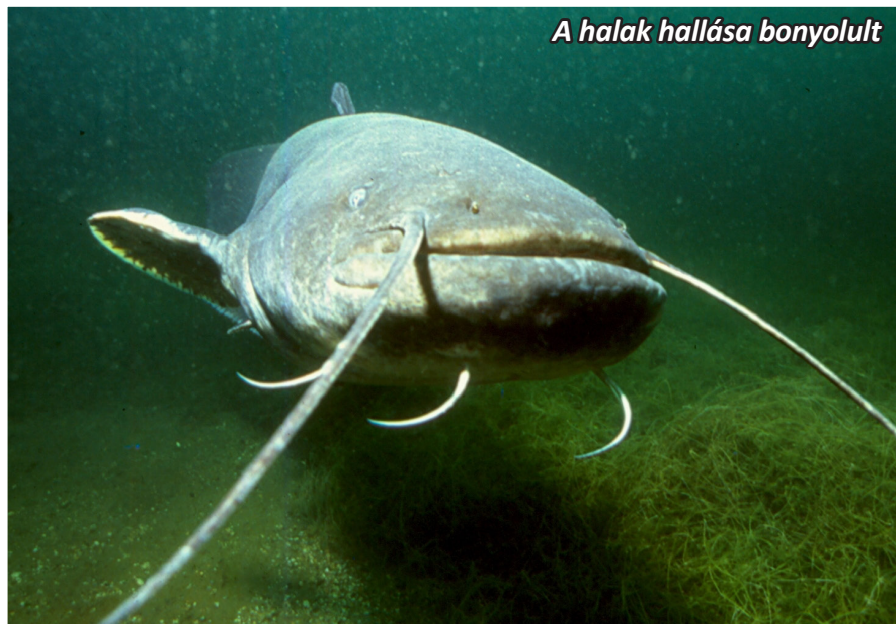
A halak hallása viszont teljesen más tészta. Vannak ugyan neurofiziológiai jellegű hasonlóságok, de az eltérésekből még többet fedezhetünk fel. Az egyik legfontosabb különbség talán a hanghullámok útja, amely út a hang forrásától a halak hallóközpontjáig vezet. A halak esetében ugyanis az egyensúlyi szervvel „egybeépült” hallószerv nincs kapcsolatban a külvilággal, hanem a koponya belsejében, a koponyacsontba zárt belső fülben található. Hogy a hanghullámok a halak hallószervéig egyáltalán eljuthassanak, meglehetősen kalandos és hosszú utat kell megtenniük. A hanghullámoknak először is át kell hatolniuk a halak kültakaróján (pikkelyek, pikkelytökök, nyálkahártya, bőr), majd az izomzaton, esetleg bizonyos belső szerveken és csontokon is, és csak ezek után rezegtethetik meg az úszóhólyagot, amely szerv ugyan a halak egyensúlyi szerveinek egy része, de a halak hallásában is nélkülözhetetlen szerepe van: lénye-



A harcsa kitűnő hallással rendelkezik

gében az úszóhólyag helyettesíti a dobhártyát. Aztán, ahogyan ez az úszóhólyag által felfogott hangrezgés még eljut a halak szervezetén keresztül a tulajdonképeni hallószervbe, majd onnan az agy hallásközpontjába, na, ez még egy külön történet, melyet bonyolultsága miatt nem fogok részletezni. Mindenesetre egy a lényeg: a megtett hosszú és kalandos út miatt, melynek során a hang a halak hallóközpontjába érkezik, a

A halak hallása bonyolult



változtatni a hang frekvenciáját, hullámhosszát, hangerejét, amplitúdóját, de talán még a hangszínét is. Ebből következik tehát az a logikus feltevés, hogy a halak hozzánk, emberekhez képest meglehetősen homályosan, elmosódottan és azonos hangerő esetén sokkal, de sokkal halkabban hallják a különféle hangokat. Igaz viszont, hogy a hangforrástól kiinduló hanghullámok a vízben jóval gyorsabban terjednek, mint a levegőben, ezért a hangforrás és a halak hallóközpontja között az időbeli eltérés az az emberi halláséhoz képest nem számottevő a megtett sokkal hosszabb és bonyolultabb út ellenére sem.

Eddig az általánosságokról a halak hallásával kapcsolatban, mely témakör szűkségszerűen (a helyszűke miatt) a teljesség igénye nélkül, csak a legfontosabb tud-

nivalókra korlátozódva íródott meg. Most vizsgáljuk meg azonban fő témánk, a kuttyogtatás szempontjából főszereplő harcsa hallásáról a legfontosabb tudnivalókat!

A HARCSA HALLÁSA

A harcsa hallásával kapcsolatosan már nagyon sokan publikáltak különféle cikkeket, mely cikkek lényege kevés kivételtől eltekintve mindig az volt, hogy a harcsa - méreteihez képest rendkívül apró hallócsontocskái ellenére is - kitűnő hallással rendelkezik. Csakhogy

halak tulajdonképpen messze nem azt a hangot hallják, amelyet a hangforrás magából kibocsátott. Hogy miért nem? A dolog magyarázata voltaképpen rém egyszerű. Gondoljunk csak bele: amikor a hanghullámoknak ennyi anyagon (a halak kültakaróján és belső szervein) kell keresztülhaladniuk, hogy a „végállomásig” - vagyis a hallóközpontig - elérhessenek, törvényszerűen jelentős átalakulásokon kell keresztülmenniük. Beláthatjuk, hogy egy ilyen esetben a különféle visszaverődések, az áthatolások és az abszorpciók (elnyelődések) zavarok inkább nagyobb, mint kisebb mértékben fogják meg-

KLIKK IDE!

Préri horgászto

NÉZD MEG A VIDEÓT

☎ Infó
+36 (30) 274 0489



🌐 Foglалás
www.prerito.hu



A vízben a hang jobban terjed, mint a levegőben

A KUTTYOGATÓ HÁTRÁNYAI

A kuttyogató, illetve a kuttyogatás témakörébe itt és most nem fogok részletesen belemerülni, hiszen erről is köteteket írtak már, melyekhez annak idején jómagam is hozzájárultam soraimmal. Ebben a fejezetben kizárólag arra fogunk koncentrálni, hogy mik a kuttyogató, illetve a kuttyogatás tagadhatatlan és kivédhetetlen hátrányai.

A kuttyogatók egyik legfőbb hátulütője, hogy nem lehet alkalmazni őket a sekélyebb (a három, de még inkább a négy métert meg nem haladó mélységű) vizeken. Azazhogy természetesen használhatjuk őket ilyen körülmények között is, de minek? Hogy holtbiztosan ne fogjunk harcsát? A kuttyogató hangerejét ugyanis csak nö-

velni tudjuk bizonyos határokon belül (ha erősebben ütünk vele), de csökkenteni semmiképpen nem lehet. A kuttyogatóval minden esetben meg kell ütnünk a vizet egy bizonyos legkisebb (nem is olyan kicsi!) erővel, hogy hangot adjon, ez alatt a bizonyos legkisebb erejű ütés alatt a kuttyogató egész egyszerűen nem ad hangot. Márpedig a sekély vizeken pontosan az okozza a legnagyobb problémát, hogy ez a bizonyos legkisebb

bennem e kitűnő cikkek elolvasása után - mely cikkek szerzői természetesen nagy tudású harcsahorgászok, és nagynevű horgászati szakírók is egyben - minden esetben maradt némi hiányérzet, merthogy ez mind nagyon szép, és igaz is egyben, de engem már nagyon régóta izgatott az a kérdés, hogy a harcsa vajon milyen hangtartományokban képes a hangokat érzékelni? Vajon mekkora az a legkisebb hangerő, amit a harcsa még meghall, és mekkora az, amely már zavaróan hat rá, ahelyett, hogy támadásra ingerelné, illetve portyázásra készítse? És talán a legfontosabb kérdés: vajon a harcsa által érzékelhető hangtartományokon belül melyek lehetnek azok a frekvenciájú hangok, amelyek különösképpen felingerlik őkelmét, amely hangok hatására elhagyja pihenőhelyét, és őrült agresszivitással portyázni indul?

Az eddigi harcsás - kuttyogatós szakirodalomnak megelégedtek annyival, hogy mélyebb vizeken a nagyobb fejű, tehát a mélyebb hangot adó, míg sekélyebb vizeken a kisebb fejű, tehát a magasabb hangtartományokban szóló kuttyogatók használatát érdemes előnyben részesíteni. Egyébként a kuttyogatás szempontjából ez nagyjából így is van, de nekem ez nem volt elég, én mindenáron válaszokat akartam kapni a fenti kérdésekre. No, de nem cifrázom tovább a dolgot: a tavalyi évben, tudós barátaimnak köszönhetően végre válaszokat kaphattam ezekre a kérdésekre. Amerikai halbiológus barátom - aki mellesleg a méltán világhírű, floridai Miami Egyetem Alkalmazott Oceanológiai Tanszékének munkatársa - laboratóriumi, és az úgymond természetes körülmények között, a spanyol Ebro folyón végzett gyakorlati kutatásai kiderítették, hogy a harcsa az emberi fül számára kifejezetten mély hangokat hallja csak meg, hallásának tartománya a tíz és a nyolcszáz Hertzes határok között mozog. Erről és a hangerőről kissé bővebben később, mint ahogyan arról is, hogy a tíz és a nyolcszáz Hertzes rezgésszámú hangtartományon belül vajon melyek lesznek azok a frekvenciák, amelyekre a harcsa különösképpen gerjed. De most félretesszük egy időre a száraz fizikát és a halbiológiát is, és belekezdünk a jóval gyakorlatiasabb horgászatba.

63 kg-os kuttyogatott harcsa



erejű ütéssel működtetett kutyfogató is olyan (túlzottan) erős hangot ad, melyet az alacsony vízszint nem képes kellő mértékben tompítani. A túlzott hangerő pedig sokkal inkább csak elriasztja, mintsem támadásra ingerli a harcsát.

Jómagam számtalan olyan vizet ismerek, melyekben rengeteg harcsa él, de a víz átlagos mélysége jó, ha eléri a másfél - két métert. Az ilyen jellegű vizeken a kutyfogatót ki sem próbáltam, hiszen tudtam jól, hogy felesleges volna, az ilyen jellegű

a háromkilós harcsapundra, és egy megint másakra a félmázsás öregharcsa.

Aztán: úgy gondolom, hogy a legtöbb, kutyfogatva harcsázó horgász tapasztalta már azt a rendkívüli módon bosszantó jelenséget, hogy a túl lassú, vagy a túl lusta (jóllakott) harcsa elég gyakran úgymond „lemerad”, ezért az első lecsorgásra nem, legfeljebb a másodikra - harmadikra tudjuk megfogni - már amennyiben meg tudjuk fogni egyáltalán. Nem véletlen hát, hogy a régebbi időkben a halászok úgy mentek ki több csónakkal kutyfogatni, hogy az elől haladó csónakokba mindig a legfiatalabb, a legtapasztalatlanabb halászokat, illetve a halászinásokat ültették! Ezek felütötték, míg a mögöttük haladó öregebb, tapasztaltabb halászok pedig kifogták a harcsákat. Ennek a minden kétséget kizáróan bosszantó jelenségnek nagyon egyszerű a magyarázata: a kutyfogatóval ugyanis csak a csónak alatti vizet tudjuk leütni, és ennek következtében a kutyfogató hangjának hatása csak a csónak alatti vízszakaszon érvényesül igazán, mivel a kutyfogató feje által keltett hanghullámok egyre növekvő, koncentrikus körökben terjednek horizontálisan és vertikálisan egyaránt, a hang forrásától - vagyis a kutyfogató fejétől - kiindulva. Csakhogy ezek a hanghullámok a hang forrásától távolodva egyre gyengülnek ám! Vertikális értelemben véve tehát a túlzottan mély, vagy a túl gyors folyású víz, horizontálisan pedig a csónaktól messzebb lévő harcsa lehet az ilyen jellegű bosszúságok forrása, hiszen egy bizonyos (elég kicsi, körülbe-



A kutyfogatóval csak a csónak alatti vizet tudjuk leütni

vizeken, inkább pergetve, illetve egyéb, de nem kutyfogatóval módszerekkel fogtam a harcsákat. De a témánál maradván feltétlenül meg kell még említenem azt is, hogy a túlzottan mély vizek megütéséhez pedig már ésszerűtlenül nagy kutyfogatófej lenne szükséges, csakhogy a hat - nyolc centiméteresnél nagyobb átmérőjű hagyományos kutyfogatóval a kutyfogatózás valószínűsíthetően káros: pokoli fárasztó, és mindennek a tetejébe még jól be is teríti a horgászt vízzel.

A kutyfogató másik nagy hátránya, hogy természetesen a keletkező hang frekvenciáját sem tudjuk pontosan szabályozni. Annyit természetesen minden harcsahorgász tud, hogy a nagyobb fejű kutyfogatók mélyebb, míg a kisebb fejűek magasabb hangot adnak, na de hol van itt a pontosság? A vélt és a való értékek közti különbség akár még több száz Hertz is lehet! Mechanikus úton és mechanikus eszközökkel a frekvencia nem szabályozható, és az eddigi, felületes ismeretek, valamint a hagyományos kutyfogatók pontatlansága manapság, az „agyonkutyfogatót” vizeken nagyon gyakran nem hozzák meg a várva várt sikert. Merthogy kísérleti tapasztalataink egyértelműen azt bizonyítják, hogy más frekvenciára gerjed

lül tíz, de legfeljebb tizenöt méteres) távolságon kívül a harcsák a túlzottan legyengült hanghullámokat már nem képesek érzékelni, következésképpen nem is reagálnak a kutyfogatóra.

FtÉ

A halak esetében az egyensúlyi szervvel „egybeépült” hallószerv nincs kapcsolatban a külvilággal



önök kérdezték, mi válaszolunk

HOGYAN TARTSUK AZ ETETŐGOMBÓCOKAT A VÍZFENÉKEN?

Gyakran horgászom széles, változó irányú, sőt igen sebes sodrású folyókban. Ezeken a helyeken nehezen tudok pontosan etetni, egy kicsit a folyó sodrási inten-

zitása miatt, egy kicsit a 4 és 5 méter között változó vízmélység miatt is. A problémám az, hogy a gombóc súlya és nagysága alapján, hogyan lehet annak merülését megfelelően kiszámítani, ha azt akarjuk, hogy az őrlemény lejusson a folyófenékre, még hozzá a megfe-





Egy megfelelően nagy térfogatú edény lehetővé teszi a keverék alapos kidolgozását



Egy rosta segítségével elkülöníthetők a túl nagy szemcsék és egyöntetűbbé tehető a csaletek, így az átszitált őrlemény jobban köt, ellenállóbb és hosszabb oldódási idejű gombócok készíthetők belőle.

lelő helyen. Az eddig elért eredményeim borzasztóak, sohasem tudom kitalálni, vajon hová fog esni az etetőanyag. Előfordul, hogy túlságosan távolra dobom a labdát, s emiatt, amikor bedobom a botot, az már túl is haladt az etetési zónán; máskor viszont túlságosan közelre etetek, s csak a húzás végén észlelek néhány gyenge kapást... amikor már késő, és a zsinór feszítése is kezd engedni. Csak jó néhány próbálkozás után jövök rá a helyes dobási távolságra, majd ezután kezdem el úgy végezni a dolgokat, ahogy kell. Sajnos így a folyóba már sok etetőanyagot bedobtam, s a pénz, amit ráköltöttem, nem minden: főleg ha azt né-



A vízbe dobás előtt érdemes megnyomkodni a gombócokat, ezzel megakadályozzuk, hogy a folyófenéken az áramlat tovább gördítse.

zem, hogy jóformán egy regimentre való halat jóllakattam.

A kérdésem a következő: hogyan tudtok ti, sporthorgászok, annyi „pépet” már az első dobással a megfelelő helyre dobni, ami egyébként a legbősegebb is kell, hogy legyen, mivel a főtetetés készíti elő a helyet a többinek?

Baráth Péter, Budapest

Semmi trükk és átverés! A titok nyitja: a keverék megfelelő arányának kiválasztása. Szélsőséges esetekben a gombócok előállításához, - azokhoz amelyeket a folyófenékre dobunk - tömör, durva szemcsés és lassan oldódó etetőanyagokra van szükség. De ez nem minden, hiszen a gombócok elkészítésére is nagy gondot kell fordítani, a benedvesítéstől kezdve, egészen a labdák kiformázásáig.

Miután az őrleményt beleöntöttük egy széles keverőtálba, amiben alaposan el lehet dolgozni a keveréket, addig adagoljuk hozzá a vizet, amíg a kívánt nedvességtartalmat el nem érjük. Pár percre hagyjuk állni, majd amikor beszívta a vizet, apránként tovább „itatjuk” a keveréket. A következő lépés az átszitálás, mellyel kiszűrjük a túlságosan durva szemeket, és homogénebbé tesszük az őrleményt. Ezután hozzáadunk egy olyan anyagot, ami összetartja, és súlyossá teszi az egészet. Itt két választási lehetőség van: vagy földet, vagy sódert használunk. A föld súlyos, és kiváló kötő ha-

önök kérdezték...



Fix bot esetében érdemes közvetlenül az állással szembe dobni

tása van. Maximum 70 százalékos arányig adhatjuk a keverékhez. A föld hatására a gombóc, amint a vízbe ér, rögtön a folyófenék felé veszi az irányt, s ezzel minimálisra csökkenti a keresztirányú süllyedés idejét. Egy narancs nagyságú, jól megnyomkodott gombóctól, - az általad leírt sodrású és mélységű folyó esetében -, a vízbe esési helytől számítva körülbelül fél méteres keresztirányú süllyedés számítható. A gombóc így szétmorzsolódás nélkül ér le a folyófenékre és a feloldódási ideje meglehetősen hosszú lesz.

Ugyanilyen eredményt lehet elérni a finom sóder használatával is, melynek aránya viszont a túl gyors szétmorzsolódás elkerülése érdekében, nem haladhatja meg az őrlemény húsz százalékát. A sóder technikai korlátját ugyanis, a bomlasztó hatása adja: a labda gyorsan eléri a folyófenéket és gyorsan

szét is morzsolódik... de figyelem, ez egyes esetekben ellentétes hatású lehet. Van egy kis trükk, amivel stabilabbá tehetjük a sóderes-labdákat a folyófenéken: ha gömbölyűre gyúrás helyett, két oldalt kissé benyomjuk a gombócot. Ezzel elérjük, hogy a folyófenéken megáll, és nem gördül el tovább, ki tudja meddig....És még egy tanács: amikor földből vagy sóderből készült gombócokat használsz, ügyelj arra, hogy hová dobod. Ha fix bottal horgászol, jobb közvetlenül az állással szembe dobni, sohasem a sodrásnak fölfelé, különben azt a hatást éred el, hogy a szerelék „elúszik az etetés fölött”. Bolognai bot esetén viszont, az etetés egy méterre az állástól, sodrásnak felfelé kell történnjen ahhoz, hogy biztosak legyünk abban, hogy húzáskor az etetés helyén haladunk végig.

Viktória tavak

Tel: 06-30/317-4759

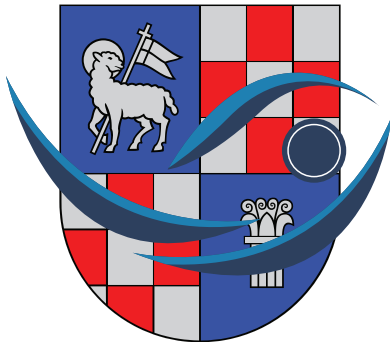


- 5-20 hektáros horgásztavak, 1,5-2 m átlagmélységgel,
- horgászat partról,
- bérelhető 2 db 4 személyes vízparti-házak,
- csónak bérelhető,
- ponty, amur, csuka, süllő, harcsa, compó, keszegfélék,
- éjszakai horgászat,
- napijegyváltás a helyszínen,
- halpucoló,
- angol WC.

Őszi - téli nyitva tartás:
novembertől - áprilisig péntek, szombat és vasárnap.

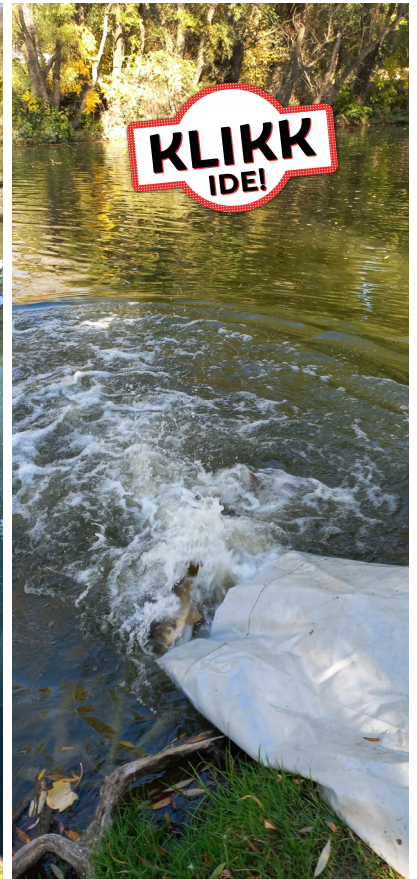


A DUNAÚJVÁROSI SPORTHORGÁSZ EGYESÜLET



DSHE

Az Dunaújvárosi Sporthorgász Egyesület elnökségének legutóbbi döntése értelmében a 2026-os évben márciustól-októberig (kivéve a május hónapot) 2 hetente tervezünk piaci ponty telepítést!



HOGY MINDEN
A HORGÁRA
AKADJON!



www.horgaszkalandok.hu